

mindre det var muligt at sikre Danmarks-Indkøb i de Lande, som køber danske Varer. I Stedet for at rette en gold Kritik mod den Importbegrænsning, som dog var en nødvendig Følge af et formindsket Salg til Udlandet, skulde man hellere samles om at gøre det bestaaende System lettere haandterligt og mere tiltalende for Handelens Folk. Naar Venstre fremstillede sig som det eneste Parti, der støttede Handelens Interesser, var det værd at minde om, at Venstre havde det fulde Ansvar for hele Toldlovgivningen med Undtagelse af Loven af Oktober 1932, som for en stor Del angik Silkestoffer. Venstre havde ogsaa det fulde Ansvar for Gennemførelsen af Valutalovgivningen, der først og fremmest havde til Formaal at fremme Landbrugseksporten, og for dens Opretholdelse indtil Nytaar, og i Valutaudvalget havde der ikke lydt eet Ord om, at Landbrugets Ønsker ikke var blevet opfyldt ved Valutatildelingen. — Det af Venstre rejste Krav om Nedsættelse af Amtsskatterne vilde for mange Landmænd kun betyde en ringe Skattelettelse, og en *Kornordning* kunde ikke betragtes som en Støtte for de over 100 000 kornkøbende Landmænd; hvis man derimod vilde lade det lille og mellemstore Landbrug fede Svin og faa Svinekødt, medens man sikrede det store en Kornpris, kunde de Radikale paa ethvert Tidspunkt være med. Det foreliggende Forslag om Forbedring af Afsætningsmulighederne for Smør havde Venstre haft Raad til at afvise. Overhovedet havde det skortet mere paa Forhandlingsevne hos Venstre end hos Regeringen, som i de 6 Aar havde ført en Politik ikke for en enkelt Klasse, men for hele Folket, og som formentlig ogsaa bedre end nogen anden Konstellation vilde være i Stand til at lede den kommende politiske Udvikling.

Axel Dam, som fremsatte nogle Udtalelser paa Retsforbundets Vegne, var overbevist om, at det var *Forligspolitikken* med dens hemmelige Underhaandsaftaler, der havde skabt den saakaldte Parlamentslede i Befolkningen og givet Diktaturmentaliteten Vind i Sejlene ogsaa blandt Fusentaster her i Landet. Det danske Folk var dog gennemgaaende for liberalistisk indstillet til at være modtageligt for Nazisme, Fascisme eller andet Diktatur, og selv om der kunde være Meningsforskel om, hvad social Retfærdighed krævede, regnede de fleste Partier med en Forskel mellem Ret og Uret og havde en fælles Fjende i »den Voldspolitik, der gaar som en Pest over store Dele af Europa«, og som »afskyer alle objektive Retsnormer«. Over for denne Voldspolitik maatte man værne om den parlamentariske Styreform og søge at afhjælpe dens Mangler. Den mest paakrævede Reform — endnu mere paakrævet end Landstingets Afskaffelse — var efter Talerens Mening Indførelse af fri Valgret med Mulighed